31 de juliol: Sant Ignasi de Loiola, prevere

Text de l'Evangeli (*Lc* 14,25-33): En aquell temps, molta gent feia camí amb Jesús. Ell es va girar i els digué: «Si algú ve a mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills, els germans i les germanes, i fins i tot que la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu.

»¿Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per a acabar-la? Altrament, si posava els fonaments i no podia acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se d'ell dient: 'Aquest home va començar a construir però no ha pogut acabar'.

»O bé, quin rei, si va a la guerra a lluitar amb un altre rei, no s'asseu primer a decidir si amb deu mil homes pot fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veu que no pot, enviarà una ambaixada a demanar la pau quan l'altre encara és lluny. Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, tot celebrant la memòria de sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prenem consciència que els temps sempre són "temps de Déu". L'època de sant Ignasi —com tantes altres— no fou fàcil ni per a Europa ni per a l'Església: dècades en què els papes varen residir a Avinyó (sotmesos a França); el cisma d'Occident (amb tres papes alhora, cadascun d'ells pretenent ser l'autèntic)... fins a desembocar en la reforma protestant.

Paradoxes de la vida, Ignasi de Loiola i el reformador Martin Luter (+1546) van ser plenament coetanis i coincidents en el temps. Però, què distinta va ser la reacció —la "reforma"— de cadascú. En realitat, no hi ha millor reforma que la d'identificar-se amb Jesucrist: «Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot

ser deixeble meu» (Lc 14,27). Jesús humil, pobre, obedient, misericordiós... Durant la passió, el silenci i la discreció van ser la seva "protesta".

Ignasi de Loiola visqué anys de vida cortesana, tot somiant amb aires de grandesa —podríem dir— "cavalleresca". Però l'obligada convalescència, a conseqüència d'una ferida de guerra, va ser la providencial ocasió per a llegir reposadament la vida de Jesucrist i d'alguns sants: heus ací els autèntics reformadors! Això li va "desvetllar" l'esperit: «¿I si jo fes el mateix que sant Francesc o que sant Domènech?», va començar a preguntar-se.

Els nostres també són temps necessitats de "reforma": «Com m'agradaria una Església pobre i per als pobres!» (Papa Francesc). No hi ha volta de full: «Qui no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu» (Lc 14,33). Davant dels poders fàctics —no ho oblidem— la nostra força és Déu. Vet aquí que sant Ignasi —desempallegant-se de coses i somnis— començà a lliurar-se a la vida d'oració i a la cura dels altres. En aquest camí se li ajuntaren uns quants companys amb els quals fundà la Companyia de Jesús, una fundació que ha canalitzat incomptables fruits dins l'Església!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Per a aquells que creuen, cap prova no és necessària. Per a aquells que no creuen, cap quantitat de proves és suficient» (Sant Ignacio de Loiola)

- «El somni de Déu per a Ignasi no es centrava en Ignasi. Es tractava d'ajudar les ànimes. Era un somni de redempció, un somni de sortir al món sencer, acompanyat de Jesús, humil i pobre» (Francesc)

- «(...) La contemplació també concentra la mirada en els misteris de la vida del Crist. Ensenya també 'el coneixement interior del Senyor' per estimar-lo i seguir-lo cada vegada més (Sant Ignasi de Loiola)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.715)